SVENSKA CANADA TIDNINGEN

SWEDISH WEEKLY

P. M. DAHL, Managing Editor.

Printed and published every Thursday by the CANADA WEEKLY PRINTING CO., Ltd., a joint stock company, incorporated under the Laws of Manitoba, at the office and place of business, 325 Logan Ave., Winnipeg, Manitoba.

TELEPHONE 29 011

I Canada:		I U.S.A. och Sverige:	
Helt år i förskr.	$2.00.	Helt år i förskr.	$3.00.
Halvt år i förskr.	$1.50.	Halvt år i förskr.	$2.50.
3 månader i förskr.	$1.00.	4 månader i förskr.	$1.50.

Enligt Canadas lag, är ni ansvarig för betalningen av en tidning för hela den tid ni mottager denssamma från postkontoret, antingen ni själv är prenumerant eller ni mottager den i någon annans namn. De eder prenumerationstid är utlupen måste ni underrätta utgivaren samt vägra att längre mottaga tidningen från postkontoret för att bli befriden fri från efterkrav för vidare sändning. Om ni byter om bostad och ej underrättar utgivaren därom, vadan tidningen ofortfarande sändes till den gamla adressen, så är ni skyldig ofortfarande betala för den samma ifall personen som mottager den icke gör det.

Icke beställda bidrag till tidningen, som ej kunna användas, återsändas ej, såvida ej porto medfoljes.

Adressförändringar:— De av våra prenumeranter, som avflyttat till annan ort, ombedjes vänligen, att Ej oss uppgiva namn på såväl sin gamla postanstalt som den nya, emedan vi i annat fall äro oförmögna att sända tidningen.

Betalning:— De av prenumeranterna, som insända betalningen per post, ombedjes att göra det genom "money order", "express order" eller i registrerat brev. Privata "checks" måste åtföljas av 15 cents för "exchange". Kvitto erhålles genom ändring av datum på adressetiketten å tidningen.

Prenumerationspriset måste erläggas i förskott. Tidningen tillsändes prenumeranten, tills den är uppsagd och betalning efter $2.00 per år måste erläggas för skuld. Alla brev och försändelser adresseras alltid till

SWEDISH CANADA WEEKLY,
325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

Till tidningen insända "Fria Ords"-bidrag och poetiska inlägg betrakta som tidningens egendom.

ANNONSPRISER

på begäran. Efterkängningar (3 gr.) $1.50. Dödsannons med ram och kors ej överstigande 3 tum $1.50. Förlovningsannonser, dopkalk, lediga platser m.m. 75c. per gång för utrymme icke överstigande 1 tum. Omfattande kyrkonotiser och meddelanden om kretsmöten, speciella missionsmöten, årsmöten o. dyl. 75 cents per tom. Dylik annonsering införes endast mot förut insänd likvid.

SVENSKA CANADA TIDNINGEN.
325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

Torsdagen den 25 december 1930.

NYÅRSLÖFTEN.

ETT nytt år är på ingående. Vi hälsa det med stora förhoppningar, med glada förväntningar, med djärva löften och utfästelser.

Vi stanna vid plogen och se tillbaka på fåran nummer 1929. Den befinnes kanske icke vara så mycket att hurra för. Den är icke synnerligen djup och ej heller rak. Kanhända ett fuskverk rent av ? I bästa fall ett ärligt försök, som trots allt bemödade de likväl icke utfallit till full belåtenhet.

Men nu skall det bliva något annat av! Låta och liknöjda ha vi varit — nu ha vi omvänt och bättrat oss. Vi skola bli riktiga underbarn av flit och omtanksamhet. Vår pliktmedvetenhet skall aldrig komma på skam, hur hårda prov den en sättes på. Vår arbetsiver, offervilja och uthållighet skall väcka uppseende och beundran — vilket visserligen är av underordnad betydelse, men dock värt att nämnas —; viktigare är, att dessa våra ädagalagda goda egenskaper, insatta som kapital i vår verksamhet, skola visa sig utomordentligt rikt räntebärande.

Förr ha vi suckat och stönat under bördor, som i själva verket icke voro några bördor — det var endast vår egen svaghet, lättja och ovillighet, vart knotande och jämrande, som var tungt och besvärligt. Nu skola vi under sång och jubel försätta berg, bära glödande järn i händerna, uppväcka döda och med ett slag av vår stav locka friska källsprång ur den hårda klippan.

Ju större hinder som resa sig i vår väg, ju större kraft skall stå oss till buds för att undanskaffa dem. Ju värre faror som hota, ju eldigare mod skall besjäla oss att möta dem.

Är det icke så? Har jag inte korrekt refererat nyårshögtidens traditionella och värdiga begående.

Som israeliterna vid jubelårets ingång lastade sina synder och sin skam på en bock, och drevo denna ut i öknen att förgås, så ha vi lastat av oss det gamla året och sänkt det i glömskans hav. Det nya solvarvet ha vi däremot hälsat som en ny tid, och i oss själva ha vi sett nya människor, värdiga den nya tiden.

Det är icke min avsikt att begabba denna naiva komedi, att demaskera och blotta dess tomhet. Tvärtom! Jag finner det fagnesamt, att mänskligheten efter en sådan oändlig rad av besvikelser ännu har hoppet kvar, modet att giva löften, tron på sin förmåga att förändras och förbättras. Och att i idealen, som man söker uppnå och förverkliga, allt jämt äro desamma.

Man hör ingen vid årsskiftet beklaga, att han icke varit mera grym och hänsynslös, mera simpel och tarvlig, mera oärlig och ohederlig, mera lögnaktig, försupen och förfallen än vad han varit. Man hör ingen vid årsskiftet lova sig själv och andra, att sjunka djupare, försämras och försoffas ännu mera, att bli ett mera fulländat vrak än vad man hittills lyckats bli.

Dithän strävar man icke. Att det likvisst går den vägen för mången, är en annan sak. Viljan och längtan till det goda och rätta är ömn, trots allt, den gyllene ariadnetråd, som mänskligheten famlande söker följa, för att finna vägen ut till ljuset och friheten. Förvirrad och svag är den, denna vilja och längtan, mer eller mindre medveten ger den sig tillkänna, men den finns! Ett av bevisen därpå är just den naivt allvarliga upprepning varje nyår av föresatsen om bot och bättring, ett nytt liv, förkovran i dygden, ett bekämpande av de låga begären.

Nej, jag begabbar ingen, som vid årsskifet spottar i händerna och tar nya tag. Hell envar ärlig strävare! Heder åt envar, som lägger sin hand vid plogen och plöjer sin fåra i sitt anletes svett, även om den fåran ej heller under det nya året blir så djup och så jämn som den borde vara.

DEN 24 DECEMBER.

Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en, som tror på honom, icke må förgås utan hava evigt liv.

Joh. 3: 16.

DENNA vers har Luther kallat "den lilla bibeln", ty den är en kort sammanfattning av hela Guds råd om vår frälsning. Gud har av evighet älskat sin enfödde Son, och likväl utgav han honom för oss, syndare ,och lät honom bliva ett litet fattigt barn. Hava vi väl besinnet detta? Det var en man, som på julaftonen läste om Jesu födelse; då öppnade Gud hans ögon, så att han fick se det stora undret i Betlehem. Han släppte boken, föll ned på sitt ansikte och ropade med ångest. "Ve mig, jag förgås; Gud ligger i krubban." Men Herren säger, att han blev sänd av Fadern i världen, på det att vi icke skulle förgås utan hava evigt liv.. Först då vi tro detta ord, få vi den rätta julglädjen och kunna sedan fira högtid hela året igenom. De kyrkliga högtiderna ordningsföljd kunna vara en bild av det andliga livets utveckling. Adventshögtiden bådar Kristi ankomst, och då han födes i våra hjärtan, blir det jul där. Sedan lyser oss Jesu ord såsom en klar stjärna på vägen till himmelen, så att vi vandra i nådens ljus.

Det må kallas på "epifanias" högtid (d. v. s. uppenbarelsens högtid; trettondedag-jul och därpå närmast följande söndagar tala om, huru Kristus uppenbarar sin härlighet). Men sedan inbryter fastlagstiden med sin kamp och sina frestelser, då man skall dö från sig själv och världen. Så följer påskdagens seger. Sedan kommer pingsten, då själen genom ett förnyat andedop blir mer och mer helgad, så att hon kan älska Gud och fira en lång "trinitatishögtid" (trefaldighetssöndag med därefter följande söndagar) med att i tid och evighet prisa den treenige Guden.

Om vi nu kunna i vår tros famn mottaga det välsignade barnet, få vi lära oss sjunga Marias morgon- och Simeons aftonsång i den saliga vissheten, att Gud älskar oss, välsignar oss genom sin Son och slutligen vill föra oss in i den eviga julglädjen. "Gud har sin ende Son ej velat skona För att vår synd utplåna och försona; Så må nu varje själ Guds kärlek lova För sådan ovärderlig himlagåva." Gud har sagt: "Jag har insatt min konung på Sion, mitt heliga berg. Du är min Son, i dag har jag fött dig" (Ps. 2: 6, 7). Esaias säger: "Herrens härlighet skall varda uppenvarad, och allt kött skall tillsammans se, att Herrens mun talar" (Es. 40: 5). "Här är överflödigt nog till evigt liv; dörför skolen I hava nog att tacka och lova Gud för i evigheten." (L.).

Käre, himmelske Fader, tack för den outsägliga julegåva, du gav oss i din enfödde Son! Giv oss nåd att såsom en ringa gengåva giva dig våra hjärtan i kärlek och tillbedjan! Amen.

Sionst. 21 (22).

BOKEN OM EN BRAGD.

DEN stora och även i Canada på svenska tillgängliga Andréeboken är nu utkommen. Man kan följa expeditionens öden från Spetsbergen till den dag, då lägerarbetena på Vitön togo dess krafter i anspråk. Många gåtor ha lösts och på många gissningar ha svaren getts. Men huru expeditionen till sist dukade under, därom ge dagböckerna intet besked. Inga anteckningar ha bevarats åt eftervärlden om vad som skedde efter den 17 oktober 1897, då Strindberg nedskrev det enda, så oändligt uttrycksfulla ordet "Hem". Vad som hänt efter den 7 oktober, och hur länge de tre männen kämpade mot polarkölden därom vet man intet. Och dunklet över det slutliga ödet blir väl aldrig skingrat.

Men på en sak kan man vara säker. De tre möte sitt öde som män. Det framgår av skildringen i Andrées dagbok att deras mod måste varit obrutet in i det sista. De korthuggna, kärvt formulerade meningarna ge i all sin enkelhet det mest gripande vittnesbörd därom. Den nästan tre månader långa isvandringen, som måste ha varit tylld av hårda strapatser och umbäranden, är teknad utan att det egentligen talas om de tre männens lidanden. Däremot glimtar det då och då fram med vilken viljestyrka man sökte hålla krafter och humör uppe. Med skadade fötter ha de tre männen släpat sina tungt lastade kälkar över isskruvningarna, de ha försökt trotsa isdriften, de ha med oändlig möda fraktat sina bördor över råkarna, dödsfara har säkert ständigt hotat, men fruktan ha de aldrig känt. Över de oändliga isvidderna ha de oförtrutet strävat mot sitt mål.

De tre männen kunde ej fördraga att "leva och dö som män i ledet, glömda av kommande släkten". De voro pionjärer på den väg mänskligheten sedan uråldriga tider gått för att vidga sin kunskap. Nya områden strävar människan att underlägga sig. Och hon har lyckats, därför att hennes vilja för henne fram som bågens sträng slungar fram pilen. Det är denna anda, som drev Adréemännen ut på den färd, som kostade dem livet, men som också gjort att deras namn icke skall förgätas av kommande släkten.

På femton språk publiceras Andréeboken. Världen runt kommer man att läsa om de tre svenskarnas bragder. Vi äro stolta över att Sverige fostrat hjältarna.

När de till sist somnade in för evigt och begravos under polarvinterns snö, därom vet man, som sagt intet. Isön har bevarat denna sin hemlighet. Men vi ha fått veta nog. Norrskenet, som fladdrar över Vitöns kupol, lyste över männen, då de gingo in i dödens land. Så står det också i upptäcktsfärdernas historia ett skimmer kring namnen på de tre, vilkas hjältemodiga kamp mot polarhavets väldiga krafter och den stora ensligheten däruppe på isöknarna nu efter 33 år bivit uppenbarade.

AFORISMER

Den, vars dagar förflyta utan gagn och glädje för andra människor, liknar smedens blåsbälg, som väl andas, men icke lever, heter det i ett österländsk ordspråk.

*

En kvinna tar på sig sina vackraste underkläder i blåsväder.

*

Dåligt samvete hindrar personer från att sova. Men tro icke därför att alla, som kunna sova ha gott samvete. Det kan i stället hända, att de icke ha något samvete alls.

*

Människan är den enda varelse, som är begåvad med förstånd och en obetvinglig böjelse att göra saker, som förståndet säger äro skadliga.

*

Kärlek är en önskvärd sak, men kläder en absolut nödvändig, sa' flickan, tog den rike friarn.

*

Om en kvinna vill ha en pälskappa av sin man, bör hon inte just då lida av stopp i tarkanalen.

*

Felet är, att det finns så många bilkörare med 1 hästkraft hjärna, som försöka köra 90 hästkrafters automobiler.

*

Det största offer, som någon kan göra är att förneka sig själv för en annans skull. Men dylika offer äro mycket sällsynta.

*

Det är en dålig affärsprincip att upphöra med att annonsera på grund av dåliga tider. Det är just då man behöver annonsera.

*

Det nya herrmodet föreskriver, att mannens skuldror skola bliva bredare än förut. Vilket mähända kan behövas.

INKAFOLKETS SKATT.

Talrika legender ha spunnist kring Inkaguldets öden.

Inkas omätliga skatt — skall den någonsin återfinnas? Många ha sökt och många ha trott sig finna den. Men fråga är väl om om Inkas legendariska rikedomar överhuvudtaget äro tillgängliga för människor. Nyligen berättade Times om en jurist från Riobanda i Ecuador, vilken gjorde anspråk på att ha hittat Inkas väldiga skatt. Vid Nizac-bergen, nära Alansi, påstod han sig ha funnit icke endast Inkas genom sekler försvunna skatt utan även de jordiska lämningarna av Inka Atahuallpa själv. Ryktet kunde naturligtvis inte tagas på allvar men det har föranlett tidningen att publicera en intressant resumé av den berömda Inkaskattens historia.

Inka-rikets uppkomst obestämd.

Inkas gamla välde inbegriper området på Sydamerikas västra kust från Ecuadors nordligaste del till floden Maule i södra Chile, alltså omfattande hela Peru samt Bolivias hög- och lågland.

Genom den trakt som fordom bildade riket löpa två parallella bergskedjor, stigande till nära 25.000 fot och med de viktigaste topparna Sorata och Aconcagua Längs Cordillererna förekommer ett flertal aktiva vulkaner och det finns omkring 12.000 fot över havet stora insjöar med väldiga djup.

Det stora peruanska herraväldets ursprung är nu förlorat i ett töcken av folksägner och fabler Populära legender berätta att när folket föröll i barbarism och utan åtskillnad dyrkade naturens alla föremål, fattade solen ett stort medlidande med dem och sände sina två barn, Manco Capac och Mama Oello Huaco, att lära dem leva ett rättfärdigt, lyckobringande liv. Detta himmelska par, broder och syster men på samma gång man och hustru,kommo till trakten vid Titicaca-sjön Här slogo de sig ner och begynte så en välgörande mission bland den primitiva befolkningen. Manco Capac lärde männen jordbruk och Mama Oello Huaco undervisade kvinnorna i vävning och spinnkonst.

Bestämda anteckningar beträffande Inkas land och makt existera först från mitten av femtonde århundradet, då Huayna Capac erövrat Quitos konungarike och till sina vidsträckta domäner även lagt större delen av Chile. Med ordet Inka menas konung eller härskare och Capac — ett namn som tillerkändes samtliga styresmän — betyder egentligen stor eller mäktig. Arkitektur och jordbruk blomstrade upp under Inkas makt och de bearbetade gruvorna frambringade fabulösa kvantiteter av guld, silver och ädla stenar

Fyra stora provinser.

Det stora Inka-riket styrdes med mild despotism och suveränen var det allenaradande överhuvudet. Den högre adeln besatte alla poster inom de civila och militära förvaltningarna. En andra lägre adelsklass — Curacas — bestående bl. a. av de erövrade ländernas ledare och deras ättlingar nyttjades för de mindre departementen och fingo alltid ämbetsmannarang.

Väldet uppdelades i fyra stora provinser, var och en lydande under en vice-konung. Provinserna styckades ytterligare i departement om 100.000 invånare. En guvernör av Inkas högadel var närmaste styresman, som särskilt hade hand om kontrollen över Curacas och andra distriktsämbetsmän. Vissa jordegendomar avsattes, vars inkomster helt gingo till templens och prästerskapets underhåll. Resten av jorden delades bland folket. Förökades exempelvis en familj anvisades denna större markareal.

Ett oväntat blodbad.

Spanjorernas ankomst till Inka och det mäktiga rikets erövring är en omfattande historia och en gärning, endast överträffad av stora Aztec-riket några år tidigare. Efter Huayna Capacs död regerade hans söner Huascar och Atahuallpa över ett delat rike Strax därefter utbröt inbördeskrig, Huascar nedgjordes och Atahuallpa regerade ensam. När spanjorerna landade vid Stilla Oceanens kust skickade Atahuallpa sina sändebud mot dem och beslöt slutligen att själv möta deras ledare, Francisco Pizarro.

Den 16 nov. 1532 blev en sorgedag för Inkas välde och har satt en outplänlig fläck på Spaniens ära. Under det väldiga folkmassor samlades för att åse mötet mellan Pizarro och Atahuallpa ryckte som på en given signal de spanska soldaterna mot de värnlösa skarorna och nedgjorde dem tusental, varefter Inka-fursten togs till fånga.

Inkas skatt — en Inkas lösesumma.

I avsikt att återskaffa sin frihet fick Atahuallpa då en idé Han skulle om friheten gavs honom till Pizarros förman icke endast täcka golvet i det rum var de befunno sig med guld utan även fully det med samma ädla metall så högt han räckte utefter väggen. Pizarro tvivlade storligen på Inkas förmåga att uppfylla löftet, men samtyckte till anbudet och drog en röd linje på väggen vid den höjd Inka uppmätt. Därmed sättande ett historiskt rekord som varken förr eller senare kan påvisas.

Skattens värde ungefär 3.500.000 pund.

Den stätliga sal i vilken skatten skulle samlas var 22 fot lång och 17 fot bred. Det röda strecket runt väggen mättes till nära 9 fot från golvet. Det bestämdes att lösesumman ej behövde insamlas i guldtackor. De gyllene föremål, av vilka den skulle bestå fingo behålla sin ursprungliga form På detta sätt vann Inka en hel del genom de tomrum konstskatterna bildade vid lagringen. Inkakonungen beviljades slutligen en tid av två månader att uppfylla sitt löfte.

Spanjorerna brydde sig mycket litet om svårigheterna för insamlandet av lösesumman från det långsträckta landets alla delar Men då hela den enorma skatten influtit avsatte de en del särskilt kostbara prydnader — till ett värde av 100.000 dukater för spanske konungens räkning samt lät sedan guldmederna smälta ner alla föremål. Alltsammans förvandlades i likformiga guldtackor och totalvärdet uppgick till 1,326,539 pesos de oro (guldpesos) d.v.s. ungefär 3,500,000 pund sterling Silvret uppskattades till 51,610 mark.

Inkas skatt på Titicacas botten?

Hur erövrarna redan bröto sitt löfte, hur de vägrade att ge Inka fri, anklagande honom för mordet på sin broder Huascar, för avgudadyrkan och för ett av dem själva uppdiktat försök att leda ett folkuppror emot dem och hur de slutligen dömde rikets härskare till döden och mördade honom som en simpel missdådare — det är alltsammans en välkänd historia.

Det ges talrika legender och historier om den hemlighetsfulla plats som döljer resterna av den kungliga lösesumman, vilken aldrig kom i Pizarros händer. En del uppge att Inkas otroliga skatt måste ha gömts i Riobande i Ecuador, en del ange Quitos huvudstad, där den siste Inkas fader sa ärofullt förde spiran. Andra mena att skatten kan hittas i en grota vid Inquisivi i Bolivia. En äldre legend — berättad av en gammal indian från ön del Sol Titicaca — skildrar ett annat händelseförlopp. En kanoteskadet skulle sålunda ha kommit seglande tvärs över det månbelysta vattnet, sänkande de oräkneliga och fabulösa rikedomarna i djupet Ett gyllene täcke över den storartade Soratas glaciär blev därmed den försvunna Inkaskattens öde.

Månen.

Av Ilse E. Tromm.

Kreaturshandlaren Petruszu gick försjunken i tankar i den ensliga, tysta fullmånenatten. Han räknade ihop dagens förtjänst och log belåtet. Och det var mycket goda affärer, han hade gjort. Pengarne fyllde den stora läderpungen, som hängde under rocken. Hur glad skulle inte Sarah, hans hustru, bli, då han lade hela mynthögen på bordet framför henne. Hennes förväntningar skulle säkert denna gång överträffas. En kall, hård vind blåste emot honom. Han knäppte rocken, stack händerna i de vida ärmarna och strävade hastigare framåt. Klart och vitt låg fullmånskenet över den stora och tydliga konturer. Från en av de kringströdda gårdarna närmade sig nu en man. Med långa steg kom han tvärs över de plöjda åkrarna.

—Jag undrar, vad du kan ha för dig så här dags, lille bror, mumlade Petruszu. Jag tycker, du ser misstänkt ut. Vad kan det väl vara för ett ärende, du är ute i? Du går som en människa, som har något hemskt för sig. Hallå! — ropade han högt, då de voro på kort avstånd från varandra, — varthän skall du gå? Kanske ha vi samma väg, vi båda?

Ett rätt skratt kom från den andre.

— Jag har väntat på att få träffa dig, Petruszu.

Kreaturshandlaren hajade till och stannade.

— På mig? Vad vill du mig? Jag känner dig ju inte.

Bondens ögon brunno gröna som ett rovdjurs.

— Men jag känner dig, lilla vän. Du är Petruszu, från Czerztin. Du sålde för en tid se'n ett par oxar till mig, och den affären har jag inte glömt, det försäkrar jag.

— Det måste vara ett misstag. Jag kommer inte ihåg, att jag haft någon affär med dig.

— Jasa, du kommer inte ihåg?! Nå, det gör förresten ingensamma. Du kommer antagligen direkt från marknaden i grannbyn och måste ha gott om mynt. Men jag är en fattig sate, och du har bedragit mig den gången. Hit med penningpungen på ögonblicket!

— Nej, lilla bror, det menar du väl för guds skull inte? Gå din väg och låt mig vara i fred!

Bondens blod sjöd. Han blev rasande. Hotande kom han närmare. Hans blick glödde som eld.

— Fram med pungen, säger jag, och försvinn. Jag har inte lust att uppehålla mig onödigt länge med dig, din usling.

Petruszus krampaktiga leende försvann. Han kände det hemska i situationen men ville inte förråda sin ångest.

— Du menar inte allvar, gubbe lilla?

— Nå, hur länge skall jag ännu vänta.

I nästa ögonblick så Petruszu en gammal pistol under sin näsa. Darrande tog han fram pungen och överräckte den.

— Låt mig åtminstone behålla något, så att jag inte kommer hem fullständigt utblottad. Jag har hustru och barn att försörja.

— Dina familjeförhållanden angå mig ej.

Med giriga händer grävde bonden i pungen. Petruszu bönföll honom och grät. Så ynklig han stod där, tyckte bonden. Kanske det var rådsamt att handla raskt och utplåna alla spår? Han litade inte på Petruszus löfte att inte göra anmälan om saken. Ett rysligt begär flammade upp inom honom. Hans tankar voro ett kaos. Han såg sig omkring. Det fanns ingen människa i närheten. Skottet smällde — — — Åter låg den vita natten tyst och ödslig..

— — —

Det var skördetid. Fullmånen stod högt på natthimlen och överöste allt med sitt overkliga ljus. Bonden Cosbucs satt utanför sin stuga tillsammans med sin hustru, Pawlona. Han log så egendomligt. Pawlona hade redan länge observerat honom. Han bar sig ibland så besynnerligt åt. Något skyggt hade lagt sig över honom. Ofta brast han ut i ett kort fänigt skratt och såg upp till månen. Då kom i hans ansikte et uttryck av hån och triumf. Ibland däremot kunde han sjunka ihop i fullständig apati. Hon begrep sig inte längre på honom. Märkvärdigast var han, då fullmånen lyste. Då gjorde han sällsamma gester och förde ett obegripligt språk. När hon någon gång frågade, vad det var som oroade honom, så fick hon intet svar. Det blev värre med honom för varje dag. Det måste vara något förskräckligt, som tryckte hans samvete.

Medan de nu satto tysta, stirrade mannen hela tiden på månen. Plötsligt sträckte han ut handen.

— Se där, Pawlona, hur han skrattar! Ja du — jag instämmer — ha ha ha!

— Det är ju fasligt, som du bär dig åt! Vad är det fått med dig, gubbe? Har du blivit tokig? Du skrattar åt månen, ser jag!

— Ja — jag skrattar verkligen åt månen, men jag har också orsak till det. Du kan inte ana, gumman lilla, varför jag har så roligt åt honom. Han — ha ha ha — han sade den där gången — ha ha ha — att månen skulle en gång förråda mig. Men den står där på himlen och är tyst som graven.

Gumman lyssnade nyfiken. Det var underligt. Vad pratade han egentligen?

Bonden lutade sig mot hustrun och viskade:

— Kommer du ihåg, Pawlona, att kreaturshandlaren Petruszu spårlöst försvann för ett år se'n ungefär?

— Kände du honom?

— Visst gjorde jag det, den rike snålvargen och bedragaren. Han lurade bönderna överallt där han kunde komma åt.

— Hur kommer du just att tänka på honom?

— Jo, det var nämligen han, som sade, att månen skulle bringa förbrytelsen i dagen....

— Vilken förbrytelse? Jag förstår dig inte....

— Pawlona, vad tänkte du egentligen den där gången, då jag på natten kom hem med så mycket pengar? Du frågade inte, varifrån jag hade fått dem. Jo, se, det var just Petruszus pengar .. Ha ha ha!

— Du menar väl inte....

— Just det! Kommer du ihåg den natten, då jag sade, att jag ville se efter om kon hade börjat kalva? Jo, jag visste, att kreaturshandlaren hade vägen förbi — och jag väntade inte förgäves.— Innan han dog, sade han, att månen skulle hämnas honom; men den lille gubben där uppe är tystlåten och snäll — inte sant? Varför stirrar du så förskräckt på mig, kvinna?

Pawlona hörde prassel i buskarna. Hon vände sig om. En skepnad smög sig bort. En av drängarna på gården, som hört samtalet. Det var just den, som Cusbucs hade piskat härom dagen. Nu kände hon på sig, att Petruszu skulle få rätt. Månen hade uppdagat brottet.

Säsongens förste vårskald (deklamerar med glödande känsla):

Kling, klang,
hoppar glädjen fram — — —
(London Opinion.)

— Mamma, väg lille Hans på vågen!

— Det går inte mitt barn, ty vågen väger inte upp mer än tio kilo och Hans väger mera.

— Mamma kan ju väga'n två gånger!

Hon: — Ser du månen, Arvid?
Han: — Ja, älskling.
Hon: — O, Arvid!.. Du älskar mig inte längre.
Han: — Hur kan du säga så, älskling?
Hon: — Kärleken är blind ..

En stor man anstår det att behandla småsaker som småsaker och att behandla viktiga ting som viktiga ting.